

ten afgjør da, om saadan Indstilling skal tages tilfølgelse eller ikke. Giver Retten Overanklageren Medhold, bestemmes tillige ved en Kjendelse, om Sagen ganske skal bortfalde, saa at den ikke paany kan anlægges, eller om en ny Sag kan reises. I sidste Tilfælde afgjøres tillige ved Kjendelsen, om den Anklagede skal sættes paa fri Fod, mod eller uden Sikkerhed, eller sængsles.

Som alt foran bemærket har Ministeriet troet at burde fastholde de i det tidligere Udkast optagne Forrifter om Bevisets Tilstrækkelighed i visse Tilfælde og om Virkningen af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis, og har derfor fundet at burde lade Bestemmelserne om Bevis fremtræde som et særegent Kapitel ogsaa i nærværende Udkast. Ministeriet har nemlig, som af Udvalget bemærket, troet, at de omhandlede Begrænsninger skulle tjene til at afvæbne Frykten for, at Rævningerne skulle feile ved at afveie Beviserne, og Man seer i det ovennævnte af Udvalget stillede Forslag til en ny Paragraf, hvorved der gives Overanklageren Ret til at frafalde Sagen, en Bekræftelse paa, at ogsaa Udvalget finder det onskeligt at afvæbne en saadan Frygt. Men ligesom Ministeriet paa den ene Side ikke kan ansee den af Udvalget foreslaaede Udvei heldig, saaledes maa Man paa den anden Side holde for, at der ikke kan tillægges de Indvendinger, som ere reiste mod Ministeriets Forslag nogen afgjørende Vægt. Foreløbig skal Man med Hershyn til det af Udvalget stillede Forslag til en ny Paragraf bemærke, at det dog neppe kan være Meningen, saaledes som det synes at fremgaa af Motiveringen, at give Overanklageren Myndighed til at frafalde Sagen paa et tidligere Trin af Forhandlingerne, endog inden Bevisførelsen er endt; thi Retten vil neppe kunne billige Overanklagerens Indstilling, naar der endnu staaer Noget af Bevisførelsen tilbage, hvorved muligen den tilstedeværende Mangel paa tilstrækkeligt Bevis vil blive afhjulpet.

Det vilde end ikke være rigtigt at lade en saadan Bemyndigelse indtræde, naar Overanklageren havde endt sin Bevisførelse, saafremt den Anklagede ogsaa fra sin Side vil føre Beviser; thi det er ikke umuligt, at Omstændigheder,

der styrke Anklagen, kunne fremkomme under en saadan Bevisførelse ved Hjælp af Brydsforhøret. Heller ikke synes Man at kunne nægte Forvareren Ret til at udtale sig, navnlig naar Indstillingen gaaer ud paa, at Sagen kun skal frafaldes med Forbehold af ny Forfølgning og Resultat bliver da kun, at Afgjørelsen skal finde Sted inden Rævningernes Erklæring afgives eller vel endog inden Formanden begynder sin Fremstilling, men dette har ogsaa været Udvalgets Mening. Men er dette saa, forekommer det Ministeriet, at den samme Indvending, som er gjort gjældende mod det tidligere Udkasts § 264, nemlig at den lægger Afgjørelsen af et væsentligt faktisk Spørgsmaal i Dommernes iftedetfor i Rævningernes Haand, ligeledes rammer den af Udvalget foreslaaede nye Bestemmelse, efter hvilken jo Retten kan frifinde den Anklagede uden at Sagen kommer til Rævningernes Erklæring. Forskjellen mellem den ovennævnte § 264 og Udvalgets Forslag bestaaer væsentligt deri, at Retten ifølge det sidste ikke kan komme til at afgive nogen saadan Kjendelse uden efter Overanklagerens Indstilling, men dette kan Ministeriet ikke ansee for en Forbedring, dels fordi det let vil sætte Retten i en skjæv Stilling saaledes at skulle føre et Tilshyn med, at Overanklageren ikke uden tilstrækkelig Grund frafalder Sagen, idet Rettens Nægtelse af at efterkomme Overanklagerens Indstilling let vil blive betragtet som en bestemt udtalt Mening om den Anklagedes Skyld og saaledes vil kunne udøve en utilbørlig Indflydelse paa Rævningerne, til hvem Sagen kommer i dette Tilfælde, dels fordi Hensigten med Bestemmelsen i den tidligere § 264 ogsaa har været den, at opnaae en Betyggelse mod en mindre vel overveiet Benyttelse af Anklagemyndigheden, hvorom der selvfølgelig ikke kan være Spørgsmaal, naar det alene staaer i dennes Magt at tage Initiativet. Men det maa heller ikke oversees, at der endnu er en anden Forskjel. Medens nemlig den tidligere § 264 kun bemyndiger Retten til at frifinde den Anklagede uden at lade Sagen komme for Rævningerne i ganske saa og skarpt begrænsede Tilfælde, overdrager den af Udvalget foreslaaede nye Bestemmelse